

במושת ובעניות, ולפיכך היה נותר גם כן
בשמיריה עד שלא היו שליטין בו, ודבר זה
סביר.

ג'טס

ובמכתב מגילה (ג, ב) אמר רב המא מאיב
רכתי לא יניע מאריך עינו (איוב
לו, ז) בשכר צנויות שדה ברוח זכותה ויצא
מן שאל, ובשכר צנויות שהיה בשאל
זהה ויצאה ממנו אסתר, כי מטה התוא יומא
ועיאל לה לאלה אמרה רחל השחא מכספה
אתה מייד אותו סימני שנתן יעקב לרחל
מסרתן רחל לאה, והינו דכתיב ויזי בוקר
והנה היא לאה (באשתי כט, כה) מכיל דעת
השחא לא הויה ידע לפיך זכותה ויצא ממנה
שאל, ומאי צנויות דשאול דכתיב ויאמר
שאל אל דודו הנגיד לנו כי וממצאו האחות
(שמואל א' ג, טז) ואת דבר המלוכה לא הגיד
לו אשר אמר שמואל ולפיכך זכה ויצאה
מן אסתר, ואסתור מאוי היא דכתיב אין
אסתר מגדת מולדתה ואת עמה (אסתר ב, כ).

דע כי רואייה הייתה רחל לצנויות מפני כי
רחל הייתה הקטנה והיא יוצאה אחודנה
אל הגולי שהרי נולדה באחרונה, וכל אשר
יוצא אחרונה אל הגולי הוא דבר צנויות כי
הוא נסתור ביוור וווען הצנויות. וכן תמצא
בבונת לוט בצעירה שקרהת בן עמי וזה דרך
צנויות, לא כמו הבכירה שקרהת מואב
ופרסמה הדבר זהו בלתי צנויות, ומהות תבין
כי הצערה מוכננת לצנויות כי היא יצאה
אחרונה אל הגולי להיות נמצא בעולם ולכך
זרעה פנימית בעניות.

ולא תמצא בכל המהות שהזומה يولיד
הזרמה כמו שתמצא אצל הצנויות
שהצנוו מוליד צנוו, ודבר זה כי הזרע נמשך
מקומות צנוו פנימי, ולפיכך כאשר האב או
האם יש בו צנויות נמשך הזרע מקומות צנוו
נסחו לגמרי, וכך אמר בשכר צנויות של
רחל יצא שאול שהיה צנוו ובשכר צנויות
של שאל יצאה אסתר שהיא צנוועה.

נתיבות נתיבות

ומה שאמר דאמר לה התרגגול שרוצה לקנות
לה סדרל דמטי עד אורעא, בוזאי דבר
זה אין שיק בעיל חים אבל הסרבל הזה
הוא אהבה לפروس בנפיו עליה כמו
התרגגול שפירות כנפהה על אפרוחה והוא
הויגא דזבין לה כאשר פורס כנפי עד למטה,
ואחר ששמש עמה אין לו עוד כת
התשMISS, لكن הוא כופף ראשו ואין לו הכה
לפרישת כנפיו בשבייל חולשת התשMISS וזהו
בטבע. והתבואר לך בכיוור לגמור כי המדות
אינם בהסכמה מבני אדם כמו שהשיבו קצת
בני אדם, אבל המדות הרעות הם טובות בעצםם,
ולפיכך נמצא קצתם בקצת בעלי חיים
בטבע, והבן זה היטב.

ובפרק הווואה (ברכות סב, ב) ואמר להרנן
ותחם עלייך (שמואל א' כד, ז) ואמר
ואמרתי מבעי ליה ותחס וחסתי מבעי ליה,
אמר ר' אלעזר אמר לו דוד לשאול מן התורה
זהה מורת להרנן מאי טעמא רודף אתה
ותורה אמרה בא להרנן השכם להרנוו, אלא
צנויות שהיה ברהיא חסה עלייך, ומאי
צנויות הייתה בו בשאול דכתיב ויבא אל
גדורות הצאן אל החדר ושם מעלה (שמואל א'
כד, ג) תנא גדר לפנים מגדר ומערה לפני
מערה, להזכיר אמר ר' אלעזר מלמד שישיך
עצמם כסוכה.

התבואר לך הדברים אשר אמרנו כי מה
ענין הצנויות שהיא הסה לעלו
שלא להרנוו, אבל הדברים כי הצנויות מפני
שהוא צנויות ראוי אליו הסתירה ביותר וכמו
שמפורש אחר כך, כי כאשר היה בא לעשותה
ארכו היה ונכנס מערה לפנים ממערה וגדר
לפניהם מגדר להסתיר עצמו להיות צנווע מבני
אדם, וכך שהוא היה עושה דבריו בצדנויות
מערה לפנים מערה, لكن כאשר בא אדם
לשלוט בו היה נותר וצנווע ממנו עד שלא
היה יכול לשנות בו.

ודבר זה נודע מענין הצנויות שכל עניינו
הסתור ואינו נגלה בחוץ רק כל מעשי

אנמלה ועריות מיננה
יפוי ואחר כך בועל.
בינגא לנ' כו, ע"כ.
אייה בדברים טובים
ששאינם מדברים לפוי
אייזה דברים ומודות
ע' סדר העולם ראי
לבעלי חיים, והאדם
טובות אלו הוא יותר
רי ימץ מרות טובות
בי הבעל זו יש מהם
ולימות מה. לא כמו
שבוביל כך הוא ריע
עהו חיים בלוין, וכן
ביל בכור בלבד, וכן
ס שלא ירגיל האדם
בר ניד כל שם כן
נמצאים דברים אלו
ים הרעים הם יוצאים
צמו, ולפיכך נמצא
כל אחד דבק במדה
דת.

להבחן מאד, דהינו
ת דרך ארץ, וכן הוא
אין דברי חכמה, רק
ציל לומר אל מלילי לא
שות קרוב אל התורה
תבואר.

בירום הם מחולקים
תמצאו אותם בר' מני
ר' כי לדרכנו צנויות
ושה ארכינו בפני בני
נואותו, והנמלה איינו
, וכע' צדע כי הגדל
בעצמו שהרי תמצוא
עריות שהם שלימוד
ארץ הוא דבר רובי
זה שהוא אדם שיש
אמר שהוא נמצא גם
בדק פיס ואחר כך
דרך ארץ הוא.

ו. ת"ר, מעשה באדם אחד שנשא אשה גידמת ולא הכיר בה עד יומם מותה. אמר רבי, כמה צנעה אשה זו שלא הכיר בה בעלה. א"ל ר' חי, זו דרכך בך, אלא כמה צנעו אדם זה שלא הביר באשתו. ההוד והתפארת, כל מה שהוא יותר מלא בזכותו של האדם הפנימי, כן האדם מתעללה, וכח דמיונו, שהוא הבסיס לכך השכל, מתקדש ומתאזר, עד שהוא מוכן יותר לקבל בנפשו את ההוד השכלי והמוסרי. ולהיפך, זכורי הכוונה, המציגים את הטעם הטבעי של הנפש היפה שעשאה האלים

הצניעות. אמן גנטיה שלא ניתן מקום למה שהוא כבוד, ומעיך על היופי הזכיר שיגלה לעין מה שחוץ לנו, זאת היא צניעותה של האשה, והgentיה שלא להזכיר את העין כ"א לפה מודה התפארת, זאת היא מודה הצניעות, כשהיא נטועה מצד חן וההוד, שבורה מן הכבוד והניהול מצד עצמו, ובזה האדם עולה שיבורה ג"כ מן הכבוד והדומה לו ברבויות השכלים והמוסריות. מה שא"כ כשבורתה מן התגלות הבהיר מפני איזו שמירה של מגמה פרטית, צניעות כזאת תהיה עלולה ליתן רפין לפעמים בנפש. ע"כ עוד איננה בתכלית המעללה, אע"פ שהיא טובה ונאה. אמן תפלול ההצלחה לפעמים, שהעלמת העין מן המום והכיפור תציל את האדם מעצב ההפסד שהידיעה והראיה הזאת היתה מביאה לו, אבל אין זה עומק הצניעות, כ"א במקומות שמהפרשת שבאה מצד עצם גנטיה הטהורה ברוח הטהור והגעלה של האדם. אמרת הדבר, כי במקום שאין הצניעות קבוצה בטבע, לא תוכל להחזיק מעמד במקומות המctrיך לה לטובתה הפרטית, ע"כ נתפלא כמה צנעה אשה זאת שלא הכיר בה בעלה. אבל עומק הצניעות, המציגות את טבע הצניע, המסתכל רק על המעללה והיתרונות מבלי כל הכרז, ומתרומות ממעל לכל פגע והפסד היוצא מוה, שבנהו שבחים הבינוים היא רעה הרבה, וזה הצנווע הטבעי הווקק במקור הצניעות הטהורה, מצד עצם אהבת החן והטוב, הוא לא יחווש מה שהוא מומ וגנאי, ולא יבא לעניינו גם אם היה הרבר קרוב לו מאר, ונפשו תרגיש את הנמצאים המשוערים והמושכלים, שבכלוין היכיור נמצוא מצד עצמו אם היה אפשר לאדם לכלול את הכל, ומפני ההשגה הקטועה של האדם, בא היכיור הנמצא בחלקים ומתקלים אליו להעיב את אור נפשו. ע"ז נמצאת מודה הצניעות לעוזתו, להיות סופג בחתוגנות רק את היפה והנאה, וublisher עין מן התהוו והכיפור. אמן כיון שבאמת אין שם כבוד ומגואר, כ"א מצד קוצר הדאות ומיועט ההקפה, ע"כ אנחנו למדים כי מה שמכסה, ראוי שהיא רק מכוסה ולא נעדר, והכיסוי יולד את המטרה הדורושה לשכלל הוד המציג והמתבונן, זאת היא מגמתה של מודה

ישודה¹, הם מחלשים את כה המדרמה וממשטשים את ההכרה המוסרית והשכלית. והנה, מעשי ד' הם כולם באמת נאים ויפים ואין במצוות בכללה שום גזע וכיוור, כי כולם הלא ממקור התפארת, הנצח וההוד יסודם. אמן כ"ז היה לו היה אפשר לאדם להכניש בציוריו את כל המצרי, את כל מעשה האלים מראש ועד סוף, אז היה זואה כל דבר במקורו הראוי והגואת לו, והוא כולם אמורים כבוד וחן. אבל הלא רק חלק דל וקטן יראה האדם לעיניים מכלל המצוות. ע"כ, יש חילוק רב בין תפארת לכיפור, ולא כל האפשר להראות בעין יעור ציור של הוד, וישנם ציורים רבים שייעורו זועה וגוועל נשף. ע"כ, האדם שהוא צריך לכלכל את נפשו המשכלה ומרגשת מזון נאות לה, להרחיב נבול הטוב והאשור שלו, והוא מוציא לנפשו חובה טبيعית להתחיש אל המצוות אשר סביבו באופן של חזירות, שرك החלקים שישפיעו עליו השפעה של הוד והדרם הם יראו לעניינו, ומה שיקטין את נפשו בציורים שלפים ופחות ערך, אותן יסרן מנגד עיניו, אך גם ייכנס, כדי שם שייהי בולט לפניו יהיה רק הטוב והנאה, לפי ייחוסו אליהם.

שכאבות הוד והחן מתמלאת יפה בנפש עד שנעשה לטבע קבוע, מסגילת הגנטיה הטבעית את העין לפול רק על ההוד והדרם, והכיפור מתרחק ומתעלם. זה הכלל נוהג הוא בכל אופני ההוד והכיפור, בין בדבירים המורוגשים, בין בדבירים המשוערים והמושכלים, שבכלוין היכיור נמצוא מצד עצמו אם היה אפשר לאדם לכלול את הכל, ומפני ההשגה הקטועה של האדם, בא היכיור הנמצא בחלקים ומתקלים אליו להעיב את אור נפשו. ע"ז נמצאת מודה הצניעות לעוזתו, להיות סופג בחתוגנות רק את היפה והנאה, וublisher עין מן התהוו והכיפור. אמן כיון שבאמת אין שם כבוד ומגואר, כ"א מצד קוצר הדאות ומיועט ההקפה, ע"כ אנחנו למדים כי מה שמכסה, ראוי שהיא רק מכוסה ולא נעדר, והכיסוי יולד את המטרה הדורושה לשכלל הוד המציג והמתבונן, זאת היא מגמתה של מודה